

Arrest

nr. 217 617 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen omtrent en een vrees voor discriminatie in Azerbeidzjan omwille van haar voorgehouden Armeense origine. Daarnaast vreest zij strafrechtelijke vervolging voor landverraad omdat het geweten is dat zij als etnisch Armeense asiël heeft gevraagd in het buitenland.

Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 4 juli 2011 omdat haar relaas niet aannemelijk of geloofwaardig is en verzoekster daarnaast niet aannemelijk maakt dat zij niet op bescherming van de Azerbeidjaanse autoriteiten zou kunnen rekenen.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af. Zo stelt zij dat het Commissariaat-generaal bij haar eerste verzoek om internationale bescherming ten onrechte haar Armeense origine in twijfel heeft getrokken. Voorts verklaart ze onder meer dat haar familie in Bakoe in de loop van 2018 enkele keren het bezoek heeft gekregen van de politie die op zoek is naar haar (en haar moeder en stiefvader). Verder verklaart ze o.a. dat haar moeder en stiefvader in verband worden gebracht met (het onderzoek naar de moord op) wijlen Rena Nasibova.

Verzoekster legt ter staving van huidig tweede verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: een gelegaliseerde kopie van haar geboorteakte, een gelegaliseerde kopie van een verklaring door haar biologische vader aangaande haar etnische origine en hun onderlinge familieband, een oudere kopie van haar geboorteakte, een enveloppe met een visitekaartje van een politiekapitein, twee sovjetvluchtelingenkaarten op naam van haar biologische vader, twee persartikels met betrekking tot de vermoorde Rena Nasibova, een print out van een sociale netwerksite, persinformatie over de spanningsverhouding tussen Armeniërs en Azerbeidzjanen, een foto en een attest betreffende de gezondheid van haar stiefvader. Ook werd het origineel van de reeds bij haar vorig verzoek om internationale bescherming getoonde geboorteakte getoond tijdens verzoeksters persoonlijk onderhoud.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op het algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

4.4. De Raad stelt vooreerst vast dat, niettegenstaande zij zich nog grotendeels baseert op dezelfde problematiek en vrees die zij eerder in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde, afgesloten bij 's Raads arrest nr. X van 4 juli 2011, en zij het geheel oneens is met hetgeen toen werd beslist door thans bij haar huidig verzoek te opperen dat het Commissariaat-generaal toen ten onrechte haar Armeense origine in twijfel heeft getrokken, verzoekster nog tot midden juni 2018 oftewel een zevental jaar heeft gewacht alvorens haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen. De vaststelling dat verzoekster hier dermate lang mee wachtte, is een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht(te) en het relateert als dusdanig dan ook de ernst (en geloofwaardigheid) van de door haar voorgehouden vrees en nood aan internationale bescherming.

4.5. Waar thans in het verzoekschrift o.a. wordt aangevoerd dat "Verzoekster meent dat zij omwille van haar Armeense afkomst in de kou blijft staan" en dat "Verzoeksters etnisch Armeense afkomst zal de vervolgingsvrees alleen maar vergroten", benadrukt de Raad dat in het kader van verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming ernstige twijfels werden geplaagd bij haar voorgehouden deels Armeense origine en dat het door haar ingeroepen vluchtrelaas, namelijk haar beweerde problemen omtrent en ingeroepen vrees voor discriminatie in Azerbeidzjan omwille van haar Armeense origine, een relaas waarin zij tot op heden volhardt, niet aannemelijk of geloofwaardig werd bevonden.

Bij arrest van de Raad nr. X van 4 juli 2011 werd o.a. vastgesteld en geoordeeld als volgt:

“Verzoeksters betoog dat de echtheid van de identiteitsdocumenten van haar biologische vader in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken en dat deze identiteitsdocumenten diens Armeense origine bevestigen, waardoor, zo oppert ze, haar deels Armeense origine ook vaststaat, doet op generlei wijze afbreuk aan/wijzigd niets aan de vaststelling dat in haar geboorteakte, meer bepaald net op de cruciale plaats waar over de origine van haar vader wordt gesproken, manuele aanpassingen werden aangebracht. Aangezien verzoeksters geboorteakte werd vervalst en zij er niet in slaagt aan te tonen dat niet met deze geboorteakte werd geknoeid, staat haar afstamming niet vast. Bijgevolg verliezen alle documenten (vluchtelingenattest, verklaring) die haar beweerdde biologische (groot-)vader betreffen, zoals onder andere ter terechtzitting neergelegd, elke relevantie. Zoals de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt, blijven er nog steeds ernstige twijfels bestaan bij verzoeksters voorgehouden deels Armeense origine.

(...) Uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat, ofschoon etnische Armeniërs in Azerbeidzjan problemen kunnen ondervinden die als een discriminerende behandeling ten aanzien van hun etnische bevolkingsgroep kunnen worden opgevat – zo wordt er onder andere melding gemaakt van achterstelling bij het verkrijgen van een (overheids)baan, bij het verkrijgen van medische zorg en bij het toewijzen van huisvesting en zouden zij voorts ook te maken hebben met bijvoorbeeld problemen inzake het verkrijgen van documenten, waaronder identiteitskaart en paspoort-, er geen gevallen bekend zijn waarin enkel de etnische afkomst aanleiding was voor detentie, mishandeling of andere direct op de persoon gerichte fysieke acties (stuk 22, Landeninformatie, ‘Algemeen ambtsbericht Azerbeidzjan’ Maart 2009, p. 63). Verzoekster merkt dienaangaande in haar verzoekschrift op dat zij “herhaalt dat zij op waarheidsgetrouwe wijze de problemen heeft uiteengezet die de oorzaak zijn van haar vlucht uit Azerbeidzjan en haar asielaanvraag in België” (Verzoekschrift, p. 9). Verzoekster slaagt er niet in, zoals overigens in de beslissing terecht wordt opgemerkt, om door middel van een concreet bewijs de informatie te weerleggen waaruit de afwezigheid van fysieke acties jegens Armeniërs in Azerbeidzjan blijkt.” (eigen onderlijning)

Waar verzoekster thans in haar verzoekschrift laat gelden dat “Precies omwille van het probleem van racisme en verregaande discriminatie wordt verzoekster op alle niveaus van de samenleving, sociaal en economisch, op een andere manier bekeken en behandeld”, dient dus benadrukt dat aan het door haar bij haar eerste verzoekschrift uiteengezette vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht, zo werd eerder bij voormeld arrest vastgesteld. Het thans louter volharden in die problematiek en vrees volstaat geenszins om de geloofwaardigheid ervan te herstellen. Bovendien dient vastgesteld dat verzoekster haar land van herkomst, Azerbeidzjan, reeds tien jaar geleden in oktober 2008 verliet, waardoor haar huidige vrees voor problemen van racisme en verregaande discriminatie geenszins op recente, concrete persoonlijke ervaringen berust. Daarnaast blijkt uit niets en toont verzoekster niet aan, zoals eerder bij voormeld arrest van de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, dat zij in geval van eventuele problemen in de toekomst niet op hulp en/of bescherming vanwege de Azerbeidjaanse autoriteiten zou kunnen rekenen.

4.6. In weerwil van verzoeksters huidige algemene verzuchtingen, werd er door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door haar in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten. Verzoekster ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen dienaangaande in concreto in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Het louter volharden in de bewijswaarde van die stukken –door algemeen te opperen dat “De door haar voorgelegde nieuwe documenten waren overtuigend genoeg”- en op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen in de bestreden beslissing, vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard afbreuk te doen of een ander licht te werpen op die concrete vaststellingen van de commissaris-generaal.

4.7. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 november 2018, verwijst verzoekende partij vooreerst naar een reeks nieuwe elementen in verband met vervolgingen van de Azerbeidjaanse autoriteiten ten aanzien van haar familie in 2018, en Whatsapp berichten naar de tante van verzoekende partij. Verzoekende partij wijst erop dat het Commissariaat-generaal de vervolgingsfeiten ten aanzien van haar relateert omdat zij te lang zou gewacht hebben met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij wijst er in eerste instantie op dat een nieuw document een nieuw licht werpt op haar vrees voor vervolging, en dit niet naar waarde geschat wordt. Verzoekende partij vervolgt dat zij eigenlijk gestraft wordt omdat zij te lang gewacht heeft met een nieuw verzoek om internationale bescherming. In tweede instantie wijst zij op het incident met Rena, de vriendin van haar moeder, die vermoord werd omdat zij teveel informatie kende, en het feit dat het verhaal in de pers is verschenen. Verzoekende partij vreest dat zij en haar familie omwille van de link met haar moeder gevaar lopen om vermoord te worden. Volgens verzoekende partij wordt dit belangrijk incident, waar een persartikel van voorgelegd wordt, onbenoemd gelaten in de beschikking. De combinatie van deze twee elementen die zich pas voordeden in 2018, verklaren waarom verzoekende partij niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende. Volgens verzoekende partij volstaan deze elementen om het voordeel van de twijfel toe te passen. Voorts wordt haar vader gezien als een landverrader.

4.2. De Raad stelt vast dat volgende grond van de beschikking niet wordt betwist: *“Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af. Zo stelt zij dat het Commissariaat-generaal bij haar eerste verzoek om internationale bescherming ten onrechte haar Armeense origine in twijfel heeft getrokken. Voorts verklaart ze onder meer dat haar familie in Bakoe in de loop van 2018 enkele keren het bezoek heeft gekregen van de politie die op zoek is naar haar (en haar moeder en stiefvader). Verder verklaart ze o.a. dat haar moeder en stiefvader in verband worden gebracht met (het onderzoek naar de moord op) wijlen Rena Nasibova.*

Verzoekster legt ter staving van huidig tweede verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: een gelegaliseerde kopie van haar geboorteakte, een gelegaliseerde kopie van een verklaring door haar biologische vader aangaande haar etnische origine en hun onderlinge familieband, een oudere kopie van haar geboorteakte, een enveloppe met een visitekaartje van een politiekapitein, twee sovjet/vluchtelingenkaarten op naam van haar biologische vader, twee persartikels met betrekking

tot de vermoorde Rena Nasibova, een print out van een sociale netwerksite, persinformatie over de spanningsverhouding tussen Armeniërs en Azerbeidzjanen, een foto en een attest betreffende de gezondheid van haar stiefvader. Ook werd het origineel van de reeds bij haar vorig verzoek om internationale bescherming getoonde geboorteakte getoond tijdens verzoeksters persoonlijk onderhoud.”

4.3. Betreffende verzoekende partij haar argumentatie dat het Commissariaat-generaal de vervolgingsfeiten ten aanzien van haar relateert omdat zij te lang zou gewacht hebben met het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming, stelt de Raad vast dat dit nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld. In de bestreden beslissing wordt immers nergens, laat staan expliciet, opgemerkt dat verzoekende partij (te) lang gewacht heeft om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen, laat staan dat hierin expliciet wordt gesteld dat dit de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten zou relativeren.

De Raad kan dienaangaande slechts vaststellen dat niettegenstaande verzoekende partij zich in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op vluchtmotieven die zij eerder bij haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingeroepen - met name haar problemen omtrent en een vrees voor discriminatie in Azerbeidzjan omwille van haar Armeense origine - zij na haar eerste verzoek om internationale bescherming dat werd afgesloten bij bovenvermeld arrest X van de Raad van 4 juli 2011, nog tot 13 juni 2018 heeft gewacht alvorens huidig volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen. Naar het oordeel van de Raad relateert dit de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging omwille van haar Armeense origine. Deze vaststelling klemt des te meer nu verzoekende partij bij haar huidige tweede verzoek om internationale bescherming expliciet aangeeft het geheel oneens te zijn met hetgeen bij haar eerste verzoek om internationale bescherming werd beslist omtrent haar Armeense origine en zij thans aan de hand van enkele documenten opnieuw haar origine wenst te staven. Verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat tijdens haar eerste asielaanvraag zij haar Armeense origine poogde te ondersteunen met een document dat duidelijk gemanipuleerd werd en dat hoe dan ook de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel was dat verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat zij omwille van haar origine een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren en zij evenmin aannemelijk wist te maken dat zij niet zou kunnen buigen op de bescherming van de Azerbeidjaanse autoriteiten: *“De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat verzoekster, die verklaart staatloos te zijn, in Azerbeidzjan problemen zou hebben gekend omwille van haar deels Armeense origine, terwijl sterk aan deze origine kan worden getwijfeld. Er werd immers, zo blijkt uit een onderzoek van de Federale Politie, op de meest cruciale plaats, namelijk de plaats waar de origine van de vader wordt vermeld, een manuele aanpassing gedaan. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen verzoeksters verklaringen en deze van haar moeder over de plaats waar met de geboorteakte zou zijn geknoeid. Zelfs indien aan de geboorteakte geloof zou worden gehecht, wordt bijkomend opgemerkt dat uit de gegevens waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de zeer ernstige vervolgingsdaden waarvan verzoekster gewag maakt, niet corresponderen met de realiteit. Daarbij wordt vastgesteld dat er geen overtuigende bewijsstukken zijn die de vervolgingsdaden staven. De documenten die verzoekster heeft neergelegd, wijzigen niets aan de beslissing.”*

De bijkomende documenten die verzoekende partij bij haar volgend verzoek heeft ingediend met betrekking tot haar origine (een gelegaliseerde kopie van haar geboorteakte, een gelegaliseerde kopie van een verklaring door haar biologische vader aangaande haar etnische origine en hun onderlinge familieband, een oudere kopie van haar geboorteakte, een enveloppe met een visitekaartje van een politiekapitein, twee sovjetvluchtelingenkaarten op naam van haar biologische vader) doen hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat zij geen gegronde vrees omwille van haar voorgehouden origine heeft aangetoond. Overigens dient te worden vastgesteld dat met een loutere opsomming van een aantal documenten die haar origine zouden moeten ondersteunen, verzoekende partij in haar verzoekschrift geenszins de concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent deze documenten weerlegt.

Met de algemene opmerking dat zij eigenlijk gestraft wordt omdat zij te lang gewacht heeft met het indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan het geheel van de vaststellingen die de Raad (in zijn beschikking) in navolging van de commissaris-generaal doet besluiten dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt/lijkt aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchtelingen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de

zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Het betreft slechts een van de vele vaststellingen die mede tot die conclusie nopen.

4.4. Wat betreft verzoekende partij haar betoog omtrent het incident met Rena, stelt de Raad vast dat in de beschikking van 26 november 2018 in dit verband wordt gesteld dat verzoekende partij in het kader van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming hieromtrent verklaart dat haar moeder en stiefvader in verband worden gebracht met (het onderzoek naar de moord op) wijlen Rena Nasibova en dat verzoekende partij ter staving hiervan twee persartikels neerlegt met betrekking tot de vermoorde Rena Nasibova. Dat deze door haar bijgebrachte elementen in de beschikking onbenoemd worden gelaten, zoals verzoekende partij oppert, mist dan ook feitelijke grondslag.

In de beschikking van 26 november 2018 wordt tevens vastgesteld dat verzoekende partij zich omtrent de motivering van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de door haar naar aanleiding van (de moord op) Rena Nasibova uiteengezette vrees, alsook wat de andere motieven betreft, slechts beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt in haar verzoekschrift, en zij laat ook na ter zitting in het kader van haar verzoek tot horen concrete en valabele argumenten bij te brengen die vermogen afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing waar het volgende wordt opgemerkt:

“Voor wat betreft het door jullie verklaarde gegeven dat politie uw tante op 21 augustus 2018 confronteerde met een persartikel waarin een verband wordt gelegd tussen Rena Nasibova en uw moeder en stiefvader, en de melding door de politie dat het onderzoek inzake de moord op Nasibova werd heropend, moet evenzeer worden opgemerkt dat u dit motief niet aannemelijk wist te maken. Alvast zij erop gewezen dat reeds in het kader van het vorige, tweede asielerzoek van uw moeder en uw stiefvader melding werd gemaakt van een verband tussen de vervolging van uw stiefvader en Rena Nasibova. Zo verklaarde uw stiefvader dat hij bij zijn terugkeer naar Azerbeidzjan eind augustus 2004 werd ondervraagd over de contacten per e-mail die jullie zouden hebben onderhouden met Reina Nasibova en waarvan de politie de sporen in het kader van het strafonderzoek inzake de moord op Nasibova had teruggevonden bij het onderzoeken van haar e-mailbestanden (CGVS 2de verzoek stiefvader, p. 6). Dit vervolgingsmotief is dan ook geen nieuw element stricto sensu in het kader van uw huidige asielaanvraag. Wat betreft de nieuwe verklaringen aangaande dit thema, valt op dat het desbetreffende artikel dateert van april 2015. Het kan bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat de Azerbeidzjaanse politie pas op 21 augustus 2018 het initiatief nam om uw verwanten met de inhoud van dit artikel te confronteren. Uw moeder had hier alvast geen verklaring voor (CGVS moeder, p. 8). Zeker wanneer in herinnering wordt gebracht, zoals moge blijken uit informatie die bij uw administratief dossier werd gevoegd, dat H.(...) M.(...) en meerdere andere bendeleden in 2007 tot levenslange opsluiting werden veroordeeld voor meerdere moorden, waaronder die op Rena Nasibova, en dat H.(...) M.(...) intussen, in december 2017 overleden is tijdens zijn gevangenisopsluiting. Daarenboven is het evenzeer treffend dat noch uw moeder noch uw stiefvader enige kennis hebben van het profiel en de reputatie van de persbron die dit artikel heeft uitgebracht en daarin een verband legde tussen uw moeder en stiefvader enerzijds en Rena Nasibova anderzijds. Nochtans toonden beide zich verbaasd dat dit persbericht werd gepubliceerd zonder dat zij hiervan kennis hadden (CGVS moeder, p. 8; CGVS stiefvader, p. 8-9). Gezien deze informatie door de politie zelf aan uw tante werd voorgelegd, gezien jullie afleiden uit deze publiek gemaakte persoonlijke band dat de autoriteiten vermoeden dat uw moeder en stiefvader over dezelfde informatie beschikken als Irina Nasibova (CGVS moeder, p.11), kan niettemin redelijkerwijze verwacht worden dat jullie met enige aandrang trachtten te vernemen welke de identiteit, aard en betrouwbaarheid van de persbron is die deze informatie heeft gepubliceerd, en wat de impact daarvan is of is geweest op jullie vervolgingsvrees jegens Azerbeidzjan. In het algemeen zij er ten slotte op gewezen dat er in Azerbeidzjan een hoge graad van corruptie heerst, wat impliceert dat vrijwel elke vorm van bewijs, tot krantenartikels toe, tegen betaling van een steekpenning kan worden verkregen. De bronnen waarop deze informatie is gebaseerd, werden bij het administratief dossier gevoegd. Gegeven deze informatie is de bewijswaarde van dit artikel op zich uiterst gering.”

4.5. Verzoekende partij haar algemene, niet verder toegelichte of onderbouwde kritiek dat een nieuw document een nieuw licht werpt op haar vrees voor vervolging, maar dat dit niet naar waarde geschat wordt, is geenszins van aard afbreuk te doen aan de grond in de beschikking waar het volgende wordt vastgesteld dat *“In weerwil van verzoeksters huidige algemene verzuchtingen, werd er door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door haar in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten. Verzoekster ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen dienaangaande in concreto in de bestreden beslissing wordt*

vastgesteld. Het louter volharden in de bewijswaarde van die stukken –door algemeen te opperen dat “De door haar voorgelegde nieuwe documenten waren overtuigend genoeg”- en op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen in de bestreden beslissing, vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard afbreuk te doen of een ander licht te werpen op die concrete vaststellingen van de commissaris-generaal.”

4.6. Waar verzoekende partij ter terechtzitting wijst op een reeks nieuwe elementen in verband met vervolgingen van de Azerbeidjaanse autoriteiten ten aanzien van haar familie in 2018, en Whatsapp-berichten naar haar tante, verwijst ze naar en doelt ze op documenten die haar moeder en stiefvader in het kader van hun beroepsprocedure per aanvullende nota van 6 februari 2019 aan de Raad hebben overgemaakt (in zaak nr. X die op de zitting van 8 februari 2019 met verzoekende partij haar zaak samen werd opgeroepen en behandeld).

Wat het in die aanvullende nota als *“Internetartikel dd. september 2018 m.b.t. vervolgingen door de Azerbeidzjaanse autoriteiten tegen de familieleden van verzoekers omwille van deze laatsten”* aangeduide document betreft, kan vooreerst worden gewezen op voormelde (zie puntje 4.4.) concrete vaststellingen van de commissaris-generaal, door verzoekende partij niet in een ander daglicht geplaatst, op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat verzoekende partij haar verklaringen als zou de politie het onderzoek inzake de moord op Nasibova hebben heropend en de politie haar familie in Azerbeidzjan hierop terug hebben benaderd en in het vizier hebben genomen, niet aannemelijk maakt. Tevens dient gewezen op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Azerbeidzjan corruptie welig tiert en vrijwel alle documenten, zoals onder meer krantenartikelen, tegen betaling van een steekpenning kunnen worden verkregen. Om voorgaande redenen, alsook gelet op het gesolliciteerd karakter van het stuk, ontbeert het internetartikel objectieve bewijswaarde.

Wat de bijgevoegde Whatsapp-berichten betreft, is de argumentatie in de aanvullende nota dat deze afkomstig zijn van P., die een lid zou zijn van de criminele groepering van wijlen H.(...) M.(...) niets meer dan een blote bewering die geenszins aan de hand van de bijgebrachte stukken of middels overtuigende verklaringen aannemelijk wordt gemaakt. De bijgebrachte foto van die zekere P., die een man in patserachtige houding met een wapen toont, bewijst niet dat die persoon lid zou zijn van voornoemde bende, en meer in het bijzonder nog minder dat hij de tante van verzoekende partij -een zus van zijn moeder- berichten zou hebben gestuurd en om welke reden. Uit de bij de aanvullende nota gevoegde vertaling van de berichten blijkt immers allerminst en kan geenszins worden afgeleid in welke context die beledigende en bedreigende taal -zo leest men in de vertaling o.a. *“Ik ga jouwe zus neuken voor de ogen jouwe klotzak's in B.”* werd gestuurd, in zoverre al aangenomen wordt dat het berichten zijn die verzoekende partij haar zus toegestuurd zou hebben gekregen. Het betreft immers slechts oppervlakkige en weinig of nietszeggende opmerkingen en beledigende taal, doch elke concrete link met de door verzoekende partij ingeroepen problemen in haar land van herkomst ontbreekt. De in de aanvullende nota voorgehouden en toegeschreven achtergrond/aanleiding van die berichten, blijkt er nergens uit en kan, bij gebreke aan concreet bewijs hiervan, niet worden aangenomen.

De andere bij de aanvullende nota gevoegde foto beeldt louter beweerdelijk verzoekende partij haar tante M. af, doch niets meer of minder dan dat. Deze afbeelding is dan ook geenszins van aard aan het voorgaande afbreuk te doen. Opmerkelijk is overigens dat in een van de neergelegde printscreens net na een van de aangevinkte berichten die volgens de vertaling beledigend en bedreigend zijn een vrolijk kussende smiley volgt, hetgeen in die geschetste context toch erg bevreemdend is. De aangebrachte WhatsApp-berichten vertonen hoe dan ook geen verband met en vormen geenszins een bewijs van de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsproblemen in Azerbeidzjan.

Bovendien dient nog benadrukt dat, zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt aangaande een door verzoekende partij eerder bijgebrachte print out van een sociale netwerksite, dergelijke (print-out van-) Whatsapp-berichten gemakkelijk gesolliciteerd, gemanipuleerd of geënsceeneerd kunnen worden. Zo kunnen bijvoorbeeld, zo merkte ook de commissaris-generaal terecht op, valse profielen worden aangemaakt, of kunnen geschikte posts gemakkelijk worden gesolliciteerd, hetgeen de objectieve bewijskracht van dergelijke communicatie ernstig reduceert.

4.7. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zoals het feit dat haar vader (net als ook zichzelf) als landverrader zou worden aanzien, zonder echter daadwerkelijk concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 november 2018 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde

beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS